

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 22.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367006464/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

mig og min Datter igjen; men lad mig saa see, du er blevet et fornøftigt Menneske!»

«Det tvivler jeg paa – svarede Holger – men saa gal bliver jeg vist aldrig, at jeg finder nogen Pige i Verden saa elskværdig som din Datter – —»

«Lad os nu tømme en Flaske Vin paa det nye Bekjendtskabs – afbrød Gubben ham, og tog en Flaske frem inderst fra Hulen. «See, den har jeg gjemt fra sidst jeg var riig – vedblev han – til her engang kom en Gjest, jeg kunde nyde den med; thi min Datter har ingen Smag derfor, og Vin smager mig aldrig uden Selskab.»

De drak, og Holger blev saa glad og modig ved den begeistrende Drik, at han vovede tilsidt, at slynge sin Arm om den skjøne Moe og trykke et elskovsfuldt Kys paa hendes blussende Læber. Men nu faldt med eet en saadan fortryllende Svimmel over ham, at han segnede hen paa Moshænken sont i Blund, og da han slog Øinene op igjen og de henrykkende Drømme forløde ham, saae han sig eene i Skoven, og Solen stod høit paa Himmelen.

Hvordan hænger dette sammen – tænkte han og gned sine Øine, – hvor er den skjøne Mirza blevet af? har jeg ligget her og sovet siden igaar? og er maaskee Mirza og den Gamle og Alting en Drøm? – Han gned Øinene igjen, greb i sin Lomme og Halvskillingen var borte; han stak Haanden i sin Barm og fandt det gyldne Haar. «Nei, en Drøm har det gudskelov ikke været – raabte han glad – og trykkede Haaret til sine Læber; men lidt Hexerie maa her vist være med i Spillet. Skulde den skjøne lille Mirza være en Hex – hm, hm! det var en Ulykke – men det fik ikke at hjælpe, hun var dog den deiligste Hex paa Jorden, og skulde hun brændes, vilde jeg brændes med. – Men hilledød! min Ridderære! det var jo idag, jeg skulde kæmpe for Prindsessens og hele Ridderskabets Øine, og nu skal vi see, jeg har sovet baade fra Seier og Ære.» Han skyndte sig tilbage til Staden, og den første, han mødte, var Jochum, i sin Herres ridderlige Rustning, som kom hinkende med begge Gangerne efter sig.

«Hvad skal det betyde? Jochum!» – spurgte Holger.

«Ak! hvad veed jeg det – svarede Jochum – Gud skee Lov, I er levende, Herre! jeg troede, I var kommet en Ulykke til, da I ikke lod Jer see ved Tourneringen. Jeg har maattet sørge for Æren, mens I var borte; men det er kun løbet maadeligt af, som I see. Jeg tog eders Rustning paa, og meldte mig i eders Navn ved Skranken, for dog at

holde paa Æren saalænge jeg kunde. Men da de helvedes Trompeter lod, og jeg skulde til at strikke fra mig med Landsen, da fik jeg paa en gang et Stung tversigjennem Hjertet og ligeud igjennem Ryggen, Herre! og det var ligesom Landsen allerede sad i Livet paa mig og kildrede mig i Indvoldene, og jeg har aldrig kunnet taale at kildres; den kolde Sved stod ogsaa paa min Pande, og jeg fik derhos, med Tugt at sige, saadan en Kniben i Underlivet, at jeg faldt af Hesten saa lang jeg var, Herre! men Ridderen havde dog gudskelov ikke krummet et Haar paa mig; han holdt endnu langt borte med den fældede Landse. Men saa var det ikke nok med, at jeg havde faaet Stung og Kolik, saa maatte jeg ovenijobet høre, at de kaldte Jer en Skrædder og Kujon, Herre! – kort at fortælle, jeg blev kastet ud af Skranken og eders gode Navn og Rygte er Fanden i Vold.»

Jochum gråd; men Holger brast i Latter over den bedrøvelige Helt, og Jochum forundrede sig storligen over at han tog sig den Sag saa let.

»Jeg tænkte vist, at I vilde idetmindste hugge Hovedet af mig – sagde han – men da jeg seer, I er i saa godt et Lune, Herre! saa vil jeg, min Tro, heller ikke sørge længer. Der har I eders Rustning igjen, til mig passer den kun slet. Havde jeg maattet bruge de bare Næver, skulde jeg nok have holdt paa Æren, Herre! men denne Landsepræken forstaar jeg mig ikke paa, og det kildrer mig, som sagt, i Tarmene hvergang jeg seer en Landse, ret ligesom jeg allerede sad paa Spid.»

»Det kommer af din alt for brændende Fantasie, Jochum! – sagde Holger – men hvad sagde Prindsessen til den Ridderdaad?»

»O! tæ! ikke derom, Herre! – hun loe, saa hun var færdig at briste, og alle Ridderne med. Jo det var en dygtig I følger Danske – sagde de – og jeg skammede mig som en Hund paa eders Vegne, Herre!»

»Men hvorfor sagde du da ikke, hvem du var?»

»Nei, dertil havde jeg dog for megen Ære i Livet, og da jeg troede, I var død og borte, saa tænkte jeg som saa: denne Verdens Ære og Herlighed kan han nu blæse et Stykke.»

»Det var snildt tænkt af dig, Jochum! nu vil vi da ride videre. Prindsessen, maa du vide, er jeg ikke længer forelsket i.»

»Det tænkte jeg nok – sagde Jochum – og hende kan I nu ogsaa skyde en hvid Pind efter. Men jeg kan dog ikke begribe, Herre! hvorledes I saa godt kan finde Jer i, at være blevet udløst af hende og hele Ridderskabet.»